

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 005234 20 Кж
Бања Лука, 21.7.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.П., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске-општи дио, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005234 19 К од 29.11.2019. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и бранилац оптуженог, адвокат Б.Б. из Д., а у одсуству, уредно обавјештеног оптуженог, донио је дана 21.7.2020. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Добоју, те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005234 19 К од 29.11.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005234 19 К од 29.11.2019. године, на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени М.П. је ослобођен од оптужбе, због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Кривичног закона-општи дио (у даљем тексту: КЗ РС-општи дио). На основу члана 96. став 2. тачке а) до ђ) ЗКП РС, трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Добију, због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, у одсуству, уредно обавјештеног оптуженог, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца у Добоју, остајући код приговора и приједлога, садржаних у тој жалби. Бранилац оптуженог је предложила да се жалба одбије, као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, изнесени у прилог тврдњи да су, у побијаној пресуди изостали разлози о одлучним чињеницама, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, искази свједока Н.С., Д. и С.Т., непосредних очевидаца критичног догађаја и лишења живота Н. и Н.1 С. и повреда тјелесног интегритета и физичког злостављања А.С. (тачка 1. изреке пресуде), затим повреда тјелесног интегритета С.Т. (тачка 2. изреке пресуде), нису противријечни, нити на њихову противријечност жалба указује, у било ком сегменту. Искази наведених свједока су у потпуности сагласности међусобно, те су сагласни са исказима свједока који имају посредна сазнања о дјелу, С.Т., М.Ј., М. и М.1 А., Н.Х., у свим битним и мање битним чињеницама у вези са критичним догађајем, па се на приговорима жалбе, којима се оспорава правилност оцјене њихових исказа, појединачно и у међусобној повезаности, на којима је заснован закључак да нема доказа да је оптужени починио радње из тачке 1. и 2. изреке побијане пресуде, не може градити теза о изостанку разлога о одлучним чињеницама и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС, како то чини жалба.

Наведеним приговорима, у суштини, оспорава се правилност чињеничне основе побијане пресуде, које је овај суд испитао у оквиру жалбеног основа погрешно утврђеног чињеничног стања.

Аргументима изнесеним у жалби, не може се оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак садржан у образложењу побијане пресуде, да није доказано да је оптужени, кршећи правила међународног права, супротно одредбама члана 3. став 1. тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12. августа 1949. године и одредбама члана 13. став 2. у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачка а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08. јуна 1977. године (Протокол II), за вријеме оружаног сукоба у Босни и Херцеговини између Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског вијећа одбране с друге стране, као припадник Војске Републике Српске, дана 16.9.1993. године заједно са М.Ђ., обојица униформисани и наоружани, дошао до породичне куће А.С. у мјесту Ч., општина Д., па након уласка у кућу, почели физички злостављати и тући Ахмета тражећи од њега новац, а један од њих је пуцањем из ватреног оружја лишио живота Н. и Н.1 С. (тачка 1. изреке), те исте ноћи, убрзо након тога, оптужени, заједно са М.Ђ., упутио се према кући Д.Т., која се налазила у близини, па када су дошли у непосредну близину куће видјевши испред прозора С.Т., један од њих из ватреног оружја пуцао у правцу С.Т. и у правцу куће гдје се налазила, којом приликом је у предјелу лијевог ока погођена С.Т., задобивши тешку тјелесну повреду, са трајним посљедицама у виду губитка лијевог ока, и тиме починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ РС-општи дио.

Такав закључак, по мишљењу овог вијећа, резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа оптужбе и одбране, оцијењених на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

У образложењу побијане пресуде, детаљно су изнесени садржаји исказа свједока оптужбе Н.С., Д.Т., С.Т., М.Ј., М. и М.А., Н.Х., који су саслушани на главном претресу у условима непосредности, те садржај исказа свједока С.Т. из истраге, који је прочитан у

складу са одредбом члана 288. став 2. ЗКП РС, а затим и садржаји исказа оптуженог, те свједока одбране Ј.З. и Ц.П.

Искази ових сведока оцијењени су појединачно и у међусобној повезаности, и у тој оцјени, са аспекта њихових садржаја, дати су у побијаној пресуди разлози за вриједносни значај сваког од тих доказа за утврђење одлучних чињеница, а све то у повезаности са налазом и мишљењем вјештака судске медицине др Љ.Ц., у погледу карактеристика, локације и средства повређивања оштећене С.Т.

Првостепени суд, у образложењу побијане пресуде, посебно се критички осврнуо на анализу исказа свједока Н.С., која је била једини очевидац критичног догађаја из тачке 1. изреке пресуде, ком приликом су лишени живота Н. и Н.С., а повреде тјелесног интегритета задобио, А.С., која је потврдила да, и поред чињенице да је била у кући, није видјела ко је пуцао у оштећене, нити је препознала оптуженог, као једног од извршилаца дјела. Исказ свједока Н.С. је доведен у везу са исказима свједока М.Ј., М.А., Н.Х. и М.А., који имају посредна сазнања о дјелу, било да су на лице мјеста дошли након извршења дјела и видјели тијела оштећених у кући породице С. и испред саме куће, или имају нека друга, посредна сазнања у вези са дјелом, али не и било каква сазнања у погледу идентитета извршиоца. У вези са наведеним, образложени су и разлози за закључак да нема других доказа, како исказа свједока тако нити доказа материјалне природе, који садрже чињенице релевантне за идентификацију оптуженог, као саизвршиоца дјела из оптужнице.

Слиједом наведеног, у оспоравању правилности и ваљаности разлога побијане пресуде за закључак да није доказано да је оптужени, као саизвршилац, починио радње из тачке 1. изреке те пресуде, без основа су аргументи из жалбе, којима се указује на временску и просторну повезаност тог критичног догађаја, када су лишени живота Н. и Н.С., а повреде тјелесног интегритета задобио А.С., са другим критичним догађајем и повредама С.Т. из тачке 2. изреке, тврдњом да су се оба догађаја десила у раним јутарњим часовима, са размаком од 15-так минута, као и они аргументи којима се указује на правац кућа А.С. и Д.Т., у мјесту Ч., општина Д., и вријеме, које посредни свједоци, М.А. и М.А.1, одређују у својим исказима, као вријеме када су се чули пуцњи из ватреног оружја.

У односу на радње из тачке 2. изреке побијане пресуде, правилно су анализирани и оцијењени исказ свједока Д.Т., који потврђује присуство оптуженог, критичне прилике испред његове куће, на удаљености од 10 метара, заједно са М.Ђ., да код оптуженог није видио оружје, да не зна ко је пуцао, а да је Ђ. носио „подрезак ловачке пушке“, те свједока С.Т., која потврђује да је видјела двије силете, појашњавајући услове видљивости (ноћ, магла, без освјетљења), да је оптуженог препознала по гласу, да не зна ко је пуцао. Правилно су анализирани и оцијењени искази посредних свједока М.Ј. (Д. и С. нису видјели оружје код оптуженог), С.Т. (С. није рекла ко је пуцао), Н.С. (чула да је С. рањена у око) и М.А. (С. није рекла ко је пуцао), а све то у повезаности са налазом и мишљењем вјештака судске медицине др Љ.Ц., који је, на основу медицинске документације за оштећену С.Т. (отпусна листа из болнице од 29.9.1993. године), а на основу карактеристика повреда лијеве очне јабучице, са пробојом ране, крварењем и испадањем лијеве очне јабучице, са губитком функције лијевог ока, појаснио да је повреда могла бити нанесена зрном сачме испалене из ватреног ручног оружја, или неког другог импровизованог ручног ватреног оружја које може бити пуњено сачмом.

Правилном оцјеном налаза вјештака судске медицине др Љ.Ц. и исказа наведених свједока, првенствено очевидаца критичног догађаја, Д.Т., који потврђује присуство оптуженог и М.Ђ. испред њихове куће, критичне прилике (као и оштећене С.Т.), али и одлучну чињеницу да је видио да је само Ђ. носио „подрезак ловачке пушке“, да код оптуженог није видио оружје, и да не знају ко је пуцао, у побијаној пресуди су дати ваљани разлози за закључак (страна 11. пасус 1.), да само присуство оптуженог испред куће Д.Т., критичне прилике, без доказа који конкретизују и потврђују његову радњу извршења, као дио реализације заједничког напада са М.Ђ. на оштећену С.Т. и тиме доприноса у наступања забрањене посљедице, у виду њеног повређивања, не даје довољно основа за закључак о саизвршилаштву оптуженог у извршењу дјела, на начин на који се, под тачком 2. оптужнице, терети.

Цијенећи наведено, без основа су тврдње жалбе, да је оптужени, као саизвршилац, заједно са М.Ђ., учествовао у плану како и на који начин лишити живота оштећене, и да је самим присуством на лицу мјеста, дајући психолошку подршку Ђ., као саизвршилац у покушају убиства С.Т., учествовао у извршењу дјела из тачке 2. изреке побијане пресуде.

Слиједом наведеног, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је првостепени суд, примјеном принципа “in dubio pro reo”, услед недостатака доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ РС-општи дио, описано под тачкама 1. и 2. изреке побијане пресуде.

Из свих наведених разлога, те примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић